

милі до залізничці... а три до'почти... Бодай показали ся!...
Цікавий я, ким нас тепер укасливають?...

II.

Два тижні пізнійше, в неділю, по полудні, коло церкви бавили ся діти, як горі за церквою затуркотіла панська бричка, а дзвінки, як у колядників, задзвонили на усе село. Діти вибігли на шлях. Може онучкар в неділю заблукав ся у село? — Та ні — се їхали якісь три пані, одна старша, а дві молодші — доньки.

Мов наїджена качка заточувала ся жидівська бричка на всі боки шляху. Динчель підсакував від землі до кінецьких губ і був їх, що не дають йому на старість спочати, а крила хотіли задержати коліс, щоб їх не трясло. На перекладі на вязаниці сїна, мов на першому поверсі, сидів рудий Жидок. З гори перехилив ся до дітей, висїкав ніс, руку обтер об мішок і спитав:

— Чусте, де тут мешкає сіомость?

— А ось ондечки, та велика хата — гукнули гуртом діти. — Вітів Гривко біжить тепер до сіомости.

— Вію! — крикнув візник і грубим кінцем бичівна почастував коні. І рушили з місця.

— Ізю, поправ собі хрестик, щоб було його видно, а ти, Біню, пам'ятай і не підноси лівої руки, там цілком тобі пукло... І правої не підноси, бо ще також пукне, — говорила найстарша пані до доньок.

Кілька хвиль пізнійше застукали об двері в приходстві.

— Прону — обізвав ся жіночий голос зі середини.

Увійшли біля стола сиділа пані-матка, студнуючи ку харську книжку. В четвер мав приїхати суджений доньки.

— Маю честь представити ся: Латачкова, вдова по ін жінері — казала пані, що увійшла — А то мої доні, тутешні учительки... Самі старали ся студі...

— Тряпцова — промовила й пані-матка, та так невираз